

Arrest

**nr. 70 268 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die zich volgens zijn verklaringen op 24 september 2011 aan de grens heeft aangeboden, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 18 oktober 2011 werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op 18 oktober 2011 aan verzoeker werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het Balata Camp, Nablus, op de Westbank en van Palestijnse origine te zijn. U en uw familie zijn geregistreerd bij het UNRWA (United Nations Relief and Work Agency for Palestine Refugees in the Near East). Daar uw familie geen geld had kreeg u uw opleiding aan scholen opgezet door deze organisatie. Noch u, noch uw familie zijn ooit lid geweest van een politieke partij.

In 2005 werd uw vader in het been geschoten omwille van een, naar uw zeggen, 'onnozele ruzie' die eigenlijk niets met uw vader te maken had. Immers, er was een beurtrol opgesteld voor chauffeurs die personen mochten vervoeren naar de Israëlische checkpoint in Hawara. Uw broer was aan de beurt om te mogen rijden, doch een ander persoon die ook in het Camp woonde betwistte dit, het kwam tot een ruzie en uw broer werd door deze persoon overreden. Familieleden van de dader kwamen dan ook nog eens naar jullie huis en begonnen te schieten waarbij uw vader in het been werd geraakt. Daar uw vader geen verdere problemen wenste en toekomstige problemen wilde vermijden, aanvaardde hij een verzoening.

U hebt de Westbank verlaten omdat u het leven daar niet meer aankunt: er is geen vrijheid, er is wetteloosheid, na 21u 's avonds kan men niet meer buiten komen zonder ervan verdacht te worden een spion te zijn voor Israël en de situatie is niet stabiel. U verklaart dat jullie een volk zijn zonder regering en zonder rechten. Wanneer men geen vrienden heeft op de juiste plaatsen, zo stelt u, is het leven moeilijk. Bovendien werden jullie aan de controleposten geregeld beledigd, dit terwijl jullie niets hadden gedaan. U kreeg geen werk op uw niveau, u moest hard werken voor een klein loon, en uw ouders zijn ziek. U bent vertrokken om uw 'Palestijn zijn' te kunnen vergeten en omdat u wil leven in een samenleving waarin er duidelijke wetten bestaan.

Op 6 september 2011 verliet u via de Koning Hussein-brug en met uw eigen paspoort de Westbank, waarna u tot 24 september 2011 bij familie in Gash al-Hussein in Jordanië verbleef. In deze periode werd de smokkelaar gecontacteerd die voor u een Jordaans paspoort met uw personalia organiseerde en een visum. U weet niet of dit een echt of een vals paspoort was. Uw vernietigde uw paspoort bij aankomst alhier.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren bent in het vluchtelingenkamp Al-Balata gelegen op de Westelijke Jordaanoever, daar ook verbleef, en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 2, 6). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Westbank ontvlucht bent omwille van het feit dat u er geen vrijheid kende, u er geen werk op uw niveau kon krijgen en er hard moest werken voor een schamel loon, er veel onrechtvaardigheid heerste, u wel eens beledigd werd aan een Israëlische checkpoint, er geen wetten zijn, de situatie er niet stabiel is en men niets kan bereiken indien men niet de juiste connecties heeft. Uiteindelijk hebt u de regio verlaten omdat u deze situatie niet meer aankon (CGVS pp. 4, 5b, 6). Deze door u aangehaalde motieven verwijzen naar de algemene situatie op de Westbank, maar dit is onafdoende om te kunnen spreken van een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Conventie, te meer u, gevraagd naar de problemen die u persoonlijk hebt ervaren, telkenmale verwijst naar bovenstaande elementen.

Wat betreft het feit dat uw vader in 2005 in het been werd geschoten, zegt u zelf dat de oorzaak van het incident te wijten was aan een 'onnozele ruzie' en dat dit eigenlijk niets met uw vader te maken had (cgvs, p.4b). Daarenboven speelde dit incident zich in 2005 af, en kan dit niet langer als actueel worden beschouwd, te meer dit blijkbaar voor niemand uit uw familie een aanzet was om de Westbank toen te verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, kopie van uw UNRWA-registration Card,

kopie van uw diploma, kopie van een attest van de Palestine Liberation Organization waarin wordt verklaard dat u een bewoner bent van het Balata Camp en er gevraagd wordt u steun te verlenen (cgvs p.7). Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er met andere woorden op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u uw identiteitskaart in uw bezit heeft (zie administratief dossier). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat het voor u zeer wel mogelijk is een reisvergunning te verkrijgen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u op de Westelijke Jordaanoever vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat Palestijnen in het bezit van de juiste documenten zonder problemen toegang verkrijgen tot de Westelijke Jordaanoever, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

U brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er in uw hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlsche strijdkrachten (zie bijgevoegde SRB: Cisjordanie-Situation sécuritaire actuelle, d.d.19 mei 2011).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlsche troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1(A)2 van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951, zoals omgezet naar Belgisch recht in het artikel

48/3 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980; het artikel 1D van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28.07.1951, zoals omgezet naar Belgisch recht in het artikel 55/2 van voornoemde vreemdelingenwet; het artikel 484 en 48/5 van de Vreemdelingenwet; het artikel 3 EVRM en de formele, minstens de materiële motiveringsplicht. In hoofddorde vraagt verzoeker de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat zijn afkomst als Palestijn en zijn registratie als Palestijns vluchteling bij UNWRA door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Verzoeker legde niet enkel kopies voor van zijn Palestijnse identiteitskaart en zijn registratiekaart bij UNWRA, ook uit zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt dat hij werkelijk in het Palestijns vluchtelingenkamp heeft geleefd. Verzoekende partij voegt vervolgens een stuk toe waarin bevestigd wordt dat verzoeker geregistreerd staat als Palestijns vluchteling bij UNWRA.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij als geregistreerde vluchteling bij de UNRWA in het vluchtelingenkamp Balata zodoende genoot van *“bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Deze bescherming genoot hij zolang hij in dit kamp verbleef. Het tweede lid van dit artikel stelt echter dat *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”* In haar *“Revised note on the Applicability of Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van oktober 2009 heeft UNHCR haar visie weer over de interpretatie van artikel 1D. Hierin stelt UNHCR dat de uitsluiting ophoudt te bestaan van zodra de betreffende persoon zich buiten het mandaatgebied van de UNWRA bevindt. De bijstand of bescherming van de UNRWA heeft dan opgehouden te bestaan zodat artikel 1D niet meer van toepassing is. Het loutere feit dat verzoeker momenteel, naar zijn mening van verzoeker onbetwistbaar niet meer de bescherming geniet van een UNRWA-vluchtelingenkamp volstaat om vast te stellen dat artikel 1 D, eerste lid niet van toepassing is op verzoeker maar dat hij zich integendeel onder artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie bevindt. Verzoeker meent dan ook dat hij zondermeer de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1A(2) van de Vluchtelingenconventie, en bijgevolg in de zin van artikel 48/3 van de Belgische vreemdelingenwet te worden toegekend, zonder dat enig bijkomend onderzoek nodig, laat staan noodzakelijk, is.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij niet terug kan en/of wil naar de bescherming die UNRWA hem biedt. Verzoeker voert aan dat hij in België als vluchteling dient erkend te worden. Het feit dat hij niet terug “wil” en/of “kan”, is volgens UNHCR een legitieme reden om verzoeker niet terug te sturen naar de bezette Palestijnse gebieden. Verzoeker verwijst naar randnummer 8 van de UNHCR nota van oktober 2002 dat stelt dat de kandidaat-vluchteling in een aantal gevallen niet kan worden teruggestuurd naar de plaats waar hij bescherming en bijstand van de UNWRA kreeg. Verzoeker is van mening dat hij legitieme redenen aanhaalt om zijn onwil om terug te keren naar de plaats waar hij bescherming van UNWRA kreeg te motiveren.

Verzoeker stelt vooreerst dat hij documentloos is en als illegaal zou terechtkomen in Jordanië, daar hij noodzakelijk via Jordanië zal passeren ingeval van terugkeer. Verzoeker verwijst naar Bijlage 9 van de Conventie van Chicago van 7 december 1944 betreffende de internationale burgerluchtvaart, alsook naar artikel 74/4 van de vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de luchtvaartvervoerder verplicht is om verzoeker, die documentloos is, terug te leiden naar de plaats van waaruit hij naar België vertrok, in casu Jordanië. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker zowel een identiteitskaart als Palestijns paspoort nodig heeft om terug te kunnen keren. Deze documenten heeft hij niet, of minstens niet meer. Uit deze informatie blijkt tevens dat verzoeker een Palestijns paspoort zou kunnen aanvragen via een volmacht en een kopie van zijn identiteitskaart. Los van de vraag of verzoeker, als asielzoeker, kan gedwongen worden om een dergelijk document via volmacht op te vragen, blijft echter de vaststelling dat de Palestijnse consul zelf in de Cedoca-documentatie stelt dat een Palestijnse identiteitskaart, die verzoeker dus niet kan aanvragen vanuit België, noodzakelijk is om de Palestijnse grenscontroles te kunnen doorlopen. Verzoeker benadrukt dat hij in elke hypothese onvoldoende identiteitsdocumenten heeft om de grenscontroles van de drie verschillende autoriteiten in Pont Allenby te doorlopen. Hij riskeert dan ook ernstig vast te zitten in Jordanië, waar hij in dat geval illegaal zou verblijven en dientengevolge vervolging riskeert vanwege de Jordaanse autoriteiten. Er zou een risico bestaan op een schending van het artikel 3 EVRM, in die zin dat het een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken verzoeker uit te wijzen met een dergelijk perspectief voor ogen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de algemene geweldssituatie op de Westelijke Jordaanoever zoals blijkt uit de CEDOCA-documentatie en benadrukt dat er dus sprake is van een reëel risico in hoofde van verzoeker om dergelijk geweld te ondergaan.

2.2. Uit verzoekers verklaringen die niet betwist worden blijkt dat hij Palestijn is en als vluchteling geregistreerd bij de UNRWA in het vluchtelingenkamp Balata op de Westelijke Jordaanoever waar hij woont sedert zijn geboorte.

2.3. Uit de omstandige documentatie toegevoegd aan de verweernota blijkt ontegensprekelijk dat artikel 1D niet tot doel heeft aan de Palestijnse vluchtelingen het recht te verlenen om naar eigen believen afwisselend ofwel de bescherming of bijstand van de UNRWA, dan wel de vluchtelingenstatus op te kunnen eisen. Uit de voorbereidende werken blijkt immers dat het niet bepaald het opzet was van de ontwerpers van de Vluchtelingenconventie dat artikel 1D, §2 op een zodanige wijze zou geïnterpreteerd worden dat de bijstand van de UNRWA "opgehouden heeft te bestaan" enkel en alleen omdat een individu de beslissing heeft genomen om de UNRWA-zone te verlaten. De insluitingsclausule is, blijkens de voorbereidende werken, geïntroduceerd door de Egyptische vertegenwoordiger om te verhinderen dat de uitsluitingsclausule definitief van aard zou zijn en de Palestijnen aan hun lot zouden overgelaten worden eenmaal de UNRWA zijn werkzaamheden zou stopzetten aangezien de UNRWA immers slechts een tijdelijk mandaat had.

De verwerende partij heeft in haar verweernota als volgt gesteld: *"Vereist is dus dat de bijstand van de UNRWA niet louter de facto, maar ook de jure opgehouden heeft te bestaan. Een persoon die zich derhalve doelbewust of vrijwillig onttrekt aan de bijstand of de bescherming van de UNRWA door het mandaatgebied van dit agentschap te verlaten, en dus niet langer de bijstand kan genieten van de UNRWA ten gevolge van zijn eigen handelingen, kan daarom niet de automatische vluchtelingenstatus inroepen. Hij of zij heeft er immers voor gekozen om zichzelf in een situatie te plaatsen waardoor de UNRWA-bijstand niet langer beschikbaar is voor hem/haar, maar er is aldus geen sprake van een beëindiging van de bereidheidswilligheid van de UNRWA om dergelijke bijstand te leveren.(...) Er kan inderdaad gesteld worden dat Palestijnen die deze gebieden verlaten de facto niet meer onder de bescherming van de UNRWA vallen, doch spreekt het vanzelf dat indien zij terugkeren naar hun plaats van gewoonlijk verblijf zij zich opnieuw onder die bescherming kunnen plaatsen en bijstand van de UNRWA kunnen verkrijgen. De persoon die daarentegen niet langer bijstand van het UNRWA kan genieten door omstandigheden buiten zijn wil om, valt onder §2 van artikel 1 D en heeft een automatisch recht op de vluchtelingenstatus op grond van het Verdrag. Enkel omstandigheden waarover het individu geen controle kan uitoefenen, kunnen de toepassing van de insluitingsclausule teweeg brengen. De redenen waarom de bijstand heeft opgehouden te bestaan of niet langer kan worden toegekend door de UNRWA moeten derhalve objectief van aard zijn, en kunnen zowel betrekking hebben op gebeurtenissen die de gehele groep aan de Palestijnse vluchtelingen treffen (bv. militaire bezetting, oorlog, verbod van UNRWA's activiteiten op het grondgebied van het gastland, etc.) als op omstandigheden die enkel het individu raken (bv. een gegronde vrees voor vervolging)."*

Deze gegevens vinden allen steun in de door verwerende partij toegevoegde documentatie. De verwerende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat op basis van deze gegevens kan worden besloten dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, het zich louter onttrekken aan de bescherming of de bijstand van de UNRWA door het verlaten van de mandaatzone niet kan beschouwd worden als een situatie waarbij de bescherming of bijstand heeft opgehouden te bestaan in de zin van het tweede lid van artikel 1D.

Hieruit volgt dat met betrekking tot Palestijnen die het mandaatgebied van de UNRWA verlaten en die bijgevolg de facto niet meer onder de bescherming van dit agentschap vallen, er in de eerste plaats dient te worden nagegaan in welke mate zij, indien zij zouden terugkeren zich opnieuw onder de bescherming kunnen plaatsen en de bijstand kunnen krijgen van de UNRWA. De vluchtelingenstatus kan dan slechts *ipso facto* worden toegekend wanneer vaststaat dat er obstakels bestaan die verhinderen, dat de asielzoeker zich niet opnieuw onder die bijstand of bescherming van de UNRWA kan stellen.

Verzoeker haalt aan dat hij de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten omdat hij het leven er niet meer aankan, er is immers geen vrijheid, er is wetteloosheid, na 21u 's avonds kan men niet meer buiten komen zonder ervan verdacht te worden een spion te zijn voor Israël en de situatie is niet stabiel. Verzoeker verklaart voorts dat de Palestijnen een volk zijn zonder regering en zonder rechten. Wanneer

men geen vrienden heeft op de juiste plaatsen, zo stelt hij, is het leven moeilijk. Bovendien werden Palestijnen aan de controleposten geregeld beledigd, dit terwijl zij niets hadden gedaan. Verzoeker kreeg geen werk op zijn niveau, hij moest hard werken voor een klein loon, en zijn ouders zijn ziek. Verzoeker verklaart tenslotte vertrokken te zijn om zijn 'Palestijn zijn' te kunnen vergeten en omdat hij wil leven in een samenleving waarin er duidelijke wetten bestaan.

De motieven die aan de grondslag liggen van verzoekers vertrek hebben uitsluitend betrekking op de situatie in het algemeen en de socio-economische situatie in het bijzonder. Verzoeker brengt derhalve geen elementen aan die er op kunnen wijzen dat hij in de Westelijke Jordaanoever vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, noch dat hij zich bij terugkeer niet opnieuw onder de bijstand of de bescherming van de UNRWA kan stellen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker (een kopie van) zijn identiteitskaart in zijn bezit heeft, ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het mogelijk is een reisvergunning te verkrijgen. Waar verzoeker stelt dat hij documentloos is aangezien hij slechts over een kopie van zijn identiteitskaart beschikt dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn originele UNRWA-kaart door zijn familie zou worden nagestuurd (gehoorverslag, 7). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat al zijn originele identiteitsdocumenten, uitgenomen zijn paspoort, zich bij zijn familie op de Westelijke Jordaanoever bevinden. Ook verklaarde verzoeker in het bezit te zijn geweest van een eigen paspoort dat hij vier maanden voor zijn vertrek zou hebben bekomen maar dat hij, zo stelt hij ter zitting, zou hebben afgegeven aan de smokkelaar. Niets belet verzoeker bijgevolg contact op te nemen met de diplomatieke vertegenwoordiging van de Palestijnen in Brussel teneinde op basis van de door hem neergelegde fotokopieën een nieuw paspoort te bekomen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker een Palestijns paspoort zou kunnen aanvragen via een volmacht en een kopie van zijn identiteitskaart. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart heeft hij bijgevolg de mogelijkheid om zich terug in het bezit te stellen van de noodzakelijke identiteitsdocumenten om de grenscontroles van de drie verschillende autoriteiten in Pont Allenby te doorlopen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoeker overeenkomstig artikel 1D van het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus.

2.4. Waar verzoeker opwerpt dat er een risico zou bestaan op een schending van het artikel 3 EVRM, in die zin dat het een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken verzoeker uit te wijzen kan het volgende worden opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Sub 2.3. werd reeds toegelicht dat verzoeker over voldoende identiteitsdocumenten kan beschikken om de grenscontroles van de drie verschillende autoriteiten in Pont Allenby te doorlopen. Hij riskeert bijgevolg niet zoals hij beweert, vast te zitten in Jordanië. Een risico op illegaal verblijf en vervolging vanwege de Jordaanse overheden is bijgevolg niet aan de orde, dienvolgens evenmin een risico op een schending van artikel 3 EVRM, aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt in geval van terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling te moeten ondergaan.

2.5. Verzoeker verwijst naar de algemene geweldsituatie op de Westelijke Jordaanoever. Verzoeker meent dat nu het Commissariaat-generaal erkent dat er in de periode november 2010 – april 2011 minstens 7 doden en meer dan 600 gewonden zijn gevallen door het optreden van Israëliische autoriteiten bij manifestaties van Palestijnse burgers, hem in uiterst ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. De schade die verzoeker loopt is ernstig in de zin van

artikel 48/4, §2 vreemdelingenwet aangezien zij een ernstige bedreiging is voor het leven van een burger in het kader van een (inter)nationaal conflict.

2.6. Uit de documentatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever kan worden besloten dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt, niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij *checkpoints* niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, maar beperkt zich louter tot het hernemen van gegevens uit de door het Commissariaat-generaal toegevoegde informatie. Er is aldus voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.7. Los van de algemene veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever is verzoekers onwil om terug te keren daarnaast ook gemotiveerd op grond van de grote onveiligheid in het vluchtelingenkamp, zoals hij te kennen heeft gegeven in zijn verhoor door het Commissariaat-generaal. Verzoeker herneemt zijn verklaringen aangaande het incident waarbij zijn broer bij een ruzie omver gereden werd en zijn vader een schotwond in zijn been kreeg. Deze feiten werden door het Commissariaat-generaal overigens niet betwist. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de bescherming door UNWRA beperkt blijft tot het verschaffen van diensten en het besturen van zijn installaties, maar dat zij niet instaat voor de veiligheid in de kampen. Dit wordt bevestigd door de handgeschreven toevoeging op het UNWRA-atteest dat verzoeker bijbracht (stuk 5), maar ook door de tekst op de website van UNWRA zelf (stuk 8). Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing verzoekers stelling dat er onveiligheid heerst in het UNWRA-vluchtelingenkamp niet betwist. Minstens zal de Raad kunnen vaststellen dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in het UNWRA-kamp niet analyseert zodat het een foute toepassing maakt van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd en te worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal om dit onderzoek conform de interpretatie van UNHCR uit te voeren.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker steeds verklaard heeft de Westelijke Jordaanoever te zijn ontvlucht omdat hij er geen vrijheid kende, hij er geen werk op zijn niveau kon krijgen en er hard moest werken voor een schamel loon, er veel onrechtvaardigheid heerst, hij wel eens beledigd werd aan een Israëlische checkpoint, er geen wetten zijn, de situatie er niet stabiel is en men niets kan bereiken indien men niet de juiste connecties heeft. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat de door verzoeker aangehaalde motieven verwijzen naar de algemene situatie en wanneer verzoeker gevraagd werd naar problemen die hij persoonlijk heeft ervaren hij telkens verwees naar voormelde elementen. Geenszins was de onveiligheid in het kamp een doorslaggevend motief voor verzoekers vertrek. Met betrekking tot het incident waarbij op verzoekers vader werd geschoten en verzoekers broer werd omver gereden kan worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat het incident te wijten was aan een 'onnozele ruzie' dat eigenlijk niets met zijn vader te maken had. Hoe dan ook had het incident reeds plaats in 2005 en was het blijkbaar voor niemand uit verzoekers familie een reden om de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Het neergelegde UNRWA-document met de handgeschreven toevoeging doet hieraan geen afbreuk. Het is hoe dan ook slechts een fotokopie die omwille van het gemakkelijke knip- en plakwerk slechts een relatieve bewijswaarde heeft.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen in geval van een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie van de Palestijnse bevolking in de Westbank volstaat immers niet om een reëel risico op ernstige schade of een vrees voor vervolging aan te tonen. Dit risico of deze vrees dient in concreto te worden aangetoond, en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER